

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/92/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817204943
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7817204943.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobcov 1/ A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C., D. X. E. X, 2/ B. E., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XX, 3/ A. B., nar. X.X.XXXX, bytom F. XXX a 4/ G. B., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XXX, všetci zast. JUDr. Alexandrom Milkom, advokátom, so sídlom Rožňava, Cyrila a Metoda 4, proti žalovaným 1/ E. H., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXX, 2/ J. G., nar. X.X.XXXX, bytom F. XX, zast. JUDr. Luciou Bakošovou, advokátkou, so sídlom Rožňava, Šafárikova 20, 3/ B. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XX a 4/ A. L., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XXX, zast. splnomocnenou zástupkyňou J. C., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XXX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaného 2/ proti uzneseniu 11C/26/2017-212 zo 16.3.2023 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

M e n í uznesenie v napadnutom výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným 2/ tak, že žalovanému 2/ priznáva proti žalobcom náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu.

P r i z n á v a žalovanému 2/ proti žalobcom náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) napadnutým uznesením zamietol návrh na prerušenie konania, konanie zastavil a posledným výrokom rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že nehnuteľnosť zameraná geometrickým plánom č. 66/2015 z 19.11.2015, vyhotoveným M. K. K., úradne overeným Okresným úradom Rožňava, katastrálny odbor, dňa 27.11.2015, č. 388/2015, a to parc. č. 315 záhrady o výmere 682 m², k.ú. F., zameraná z parcely KN-E č. 117/1 zastavané plochy o výmere 501 m², zapísanej na LV č. XXX, Okres C., J. F., k.ú. F., z parcely KN-E č. 122 záhrady o výmere 142 m², zapísanej na LV č. XXX, Okres C., J. F., k.ú. F., z parcely KN-E č. 121 ostatné plochy o výmere 188 m², zapísanej na LV č. XXX, Okres C., J. F., k.ú. F., patrí do dedičstva po nebohej A. B., C. H., nar. XX.X.XXXX a zomrelej dňa XX.X.XXXX, v podiele 1/1 v pomere k celku.

3. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že súd návrh žalobcov na prerušenie konania do právoplatného skončenia dedičských konaní po A. G. a B. G. zamietol (§ 164 CSP), nakoľko A. G. a B. G. už nevystupujú ako subjekty na žalovanej strane, lebo konanie proti nim bolo zastavené uznesením z 25.4.2018 z dôvodu späťvzatia zo strany žalobcov. Následne advokát žalobcov na pojednávaní dňa 16.3.2023 vzal žalobu v plnom rozsahu späť, žiadal konanie zastaviť a žiadnej zo strán nepriznať nárok na náhradu trov konania. Advokátka žalovaného 2/ nesúhlasila so späťvzatím žaloby a ani s tým, aby stranám sporu nebola priznaná náhrada trov konania, lebo žalobcovia zapríčinili jednak podanie žaloby, pričom nezisťovali dostatočne okruh účastníkov konania a taktiež zavinili aj späťvzatie žaloby. Žalovaný 3/ a splnomocnená zástupkyňa žalovanej 4/ so späťvzatím žaloby súhlasili.

4. Po citácii § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1 CSP súd konanie zastavil. Mal za to, že zo strany žalovaného 2/ neboli vznesené tak vážne dôvody, pre ktoré by súd nemal konanie zastaviť. To, že v minulosti už bola podaná obdobná žaloba a aj táto bola vzatá späť z dôvodu, že pôvodná žalobkyňa zomrela, nezakladá vážny dôvod na to, aby súd konanie nezastavil.

5. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania súd citoval ust. § 257 CSP a uviedol, že nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov konania pre povahu a okolnosti sporu. Poukázal na to, že ako uviedol aj žalovaný 2/ vo svojom písomnom vyjadrení, medzi rodinou žalovaného a rodinou žalobcov už od nepamäti prebiehali spory ohľadom vlastníckeho práva. Keďže ide o susedské vzťahy, ktoré sú už beztak narušené, súd svojím rozhodnutím chcel prispieť k zmierlivému riešeniu medzi stranami a nevyvolávať medzi nimi ďalšie spory, aj s prihliadnutím na to, že bude potrebné túto spornú nehnuteľnosť vysporiadať k spokojnosti zúčastnených strán. Dôvodil, že podľa rozhodnutia NS SR sp.zn. 6M Cdo/5/2011, ust. § 150 ods. 1 O.s.p. (teraz ust. § 257 CSP) umožňuje presadiť aplikáciu ust. § 1 O.s.p. (teraz najmä čl. 2 ods. 1 a čl. 5 CSP), zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchovu na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb a docieľiť tak pokiaľ možno spravodlivú ochranu práv, čo aplikácia zásady zodpovednosti za výsledok vždy neumožňuje. Súd chcel týmto rozhodnutím prispieť k tomu, aby sa strany sporu snažili vyriešiť spory medzi sebou zmierlivou cestou a nevyvolávať medzi nimi ďalšie spory, s prihliadnutím na zachovanie susedských vzťahov.

6. Uznesenie vo výroku o trovách konania napadol včas podaným odvolaním žalovaný 2/ z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd zrušil uznesenie v napadnutom výroku a vrátil vec súdu prvej inštancie, alternatívne zmenil výrok o trovách konania a priznal mu plnú náhradu trov celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho). Vytkol súdu prvej inštancie, že bez náležitého odôvodnenia použil ustanovenie § 257 CSP, lebo vo veci neexistovali dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania. Mal za to, že podaná žaloba bola zjavne nedôvodná, s ktorou skutočnosťou sa súd vôbec nezaoberal. Nevyhodnotil dôvodnosť žaloby a v odôvodnení rozhodnutia sa predmetom sporu vôbec nezaoberal, nebral do úvahy, že žaloba od začiatku trpela neodstrániteľnými procesnými nedostatkami, pre ktoré aj zrejme došlo k späťvzatiu žaloby. Výlučne žalobcovia zavinili späťvzatie žaloby a tým aj zastavenie konania. Súd nevzal do úvahy šikanózný charakter konania žalobcov, keďže obsahom totožná žaloba bola podaná druhýkrát a druhýkrát bola vzatá žalobcami späť v celom rozsahu. Žalobcovia opätovne nesprávne označili subjekty na strane žalovaných, neosvedčili naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva a nepreukázali ani podmienky vydržania za 6 rokov sporu. Žalobcovia podali zjavne nedôvodnú žalobu, ktorej žalobný petit bol nesprávny. Odvolateľ dôvodil, že žalobcovia nevykonali pred podaním žaloby žiadne kroky, ktorými by sa snažili identifikovať a zistiť okruh dedičov a tým správne označiť subjekty na strane žalovaných. Postoj žalobcov preto súd nevyhodnotil správne, žalobcovia zavinili späťvzatie žaloby, pričom nemali na späťvzatie žaloby žiaden relevantný dôvod. Konanie žalobcov je účelové, v rozpore s dobrými mravmi, nesleduje legitímny cieľ, ich správanie v celom konaní je neefektívne a nehospodárne a súd nesprávne vyhodnotil jednak povahu sporu, jeho okolnosti ako aj správanie žalobcov. S odvolaním sa na nález ÚS SR argumentoval, že z hľadiska vnímania sporového konania je relevantná, a to v značnej miere, aj samotná príčina, ktorá viedla žalobcu k späťvzatiu žaloby, preto je vhodné, aby žalobca už priamo v podaní, ktorým berie žalobu späť, uviedol dôvod jej späťvzatia, pokiaľ má tento právny význam v zmysle procesných predpisov. Argumentoval, že súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vonkoncom nezaoberal dôvodmi späťvzatia žaloby zo strany žalobcov, ktorí zavinili trovy konania a konanie zastavil bez toho, aby ich sankcionoval za takýto postup, napriek tomu, že žalobcovia zapríčinili tento stav konania. Poukázal na čl. 5 CSP, podľa ktorého zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu a súd môže odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva alebo vedú k neodôvodneným prietahom v konaní. Súd bez akýchkoľvek príčin uviedol, že medzi stranami sporu od nepamäti prebiehali spory ohľadom vlastníckych práv – podľa žalovaného 2/ jediný spor, ktorý medzi nimi prebiehal vyvolali žalobcovia a týka sa určenia vlastníckych práv, ktoré požadovali žalobcovia v tomto konaní. Judikát NS SR sp. zn. 6M Cdo/5/2011 sa týka úplne iných skutkových a právnych okolností sporu. V danom prípade nie je spravodlivé, aby si žalovaný 2/ znášal sám náklady sporu, ak trovy zapríčinili žalobcovia. Žalobcovia neriešili spor zmierlivo pred podaním žaloby na súd, nikdy sa nesnažili so žalovanými mimosúdne dohodnúť. Súdom stanovené dôvody hodné osobitného

zreteľa nie sú v súlade so zákonom, súd nemal dôvod na použitie § 257 CSP. Nebral pritom ohľad ani na majetkovú situáciu žalovaného 2/, ktorý je na predčasnom starobnom dôchodku a jeho jediný príjem je v sume 573 € mesačne, čo ledva pokryje jeho životné náklady a nie trovy súdneho konania, ktoré iniciovali žalobcovia.

7. Vyjadrenia k odvolaniu vo veci neboli podané.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného 2/ ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení § 379 a § 380 CSP a z uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 2/ je dôvodné.

9. Predmetom odvolacieho prieskumu bol iba výrok uznesenia o trovách konania, pretože výrok uznesenia o zastavení konania nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť, a nebol preto predmetom odvolacieho prieskumu.

10. Ustanovenia § 255 až § 261 CSP upravujú predpoklady, za splnenia ktorých majú strany sporu (alebo tretie osoby) právo na náhradu trov konania, ktoré vynaložili. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania, ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

11. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane (§ 256 ods. 2 CSP).

12. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

13. Znamená to, že súd nemusí zaviazať neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazať stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zaviniením, aby tieto nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2M Cdo/17/2009, 5 Cdo 67/2010 či 3M Cdo/46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvlášťne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnúť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 292/07, či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nálež Ústavného súdu ČR, III. ÚS 727/2000). Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nálež Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). Použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo, že zárobková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/102/2017 z 31.7.2017).

14. Účelom § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia, ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočne okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

15. Aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sice sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia aj na majetkové pomery oprávneného účastníka, teda tej strany sporu, ktorá by inak mala nárok na náhradu trov konania. Je potrebné si všímať aj okolnosti, ktoré viedli strany sporu k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní, teda nielen toho ktorého by podľa všeobecného ustanovenia stihala povinnosť nahradiť trovy konania, ale i toho, ktorého majetková sféra by bola použitím tohto výnimočného ustanovenia dotknutá. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

16. Rozhodovanie o trovách konania v súvislosti so zastavením konania je založené na vyriešení otázky, ktorá zo sporových strán zavinila jeho zastavenie. Zavinenie na zastavení konania podľa § 256 ods. 1 CSP sa posudzuje výlučne len z procesného hľadiska, t.j. podľa procesného výsledku konania, a nie podľa hmotného práva, lebo potom by išlo o posúdenie dôvodnosti žaloby vo veci samej (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 M Cdo 12/2008 zo 14.10.2008). Preto ak súd konanie zastavil pre späťvzatie žaloby bez uvedenia dôvodu (za uvedenie relevantného dôvodu nemožno považovať tvrdenie advokáta žalobcov „tento stav, ktorý nastal nebol zapríčinený zo strany žalobcov, ale bol zapríčinený zo strany súdu“) tak, ako v prejednávanej veci, z procesného hľadiska zásadne platí, že zastavenie konania zavinili žalobcovia nedôvodnou, nesprávnou žalobou, a v takom prípade sú povinní nahradiť jeho trovy.

17. Odvolací súd v kontexte vyššie uvedeného konštatuje, že nezistil žiadne zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce výnimočný postup súdu pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania. V posudzovanej veci ide o klasickú sporovú vec medzi fyzickými osobami na strane žalobcov a fyzickými osobami na strane žalovaných, ktorej predmetom je určenie nehnuteľnosti do dedičstva po poručiťelke, teda dôvodnosť použitia ustanovenia § 257 CSP nemožno vyvodiť z povahy ani z okolností sporu. V posudzovanej sporovej veci zastavenie konania späťvzatím žaloby bez uvedenia relevantného dôvodu jednoznačne zavinili žalobcovia, preto niet žiadneho zákonného dôvodu, aby neznášali nimi zavinené trovy druhej strany. Nie je úlohou súdu prvej inštancie, aby sa cez inštitút náhrady trov konania pri zastavení konania pre späťvzatie žaloby, snažil o zmierlivé riešenie vzťahov medzi stranami – tieto si mohli vyriešiť, resp. aspoň sa o to pokúsiť, pred samotným podaním žaloby, alebo aspoň pred začatím konania. Z obsahu spisu však nevyplýva, aby sa žalobcovia o to pokúsili. Preto niet dôvodu aby skutočnosť, ktorá z obsahu spisu ani nevyplýva, súd zohľadňoval pri rozhodovaní o trovách konania. Pokiaľ ide o súdom prvej inštancie použitý odkaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6M Cdo/5/2011, v tomto bola riešená skutkovo a právne úplne odlišná právna vec, v ktorej na strane žalovanej bol štátny podnik a žaloba bola zamietnutá, nedošlo teda k zastaveniu konania pre späťvzatie žaloby bez uvedenia dôvodu. V posudzovanej veci sa žalovaný 2/ v konaní o určenie veci do dedičstva bránil po tom, čo ho súd vyzval aby sa vyjadril k žalobe, zúčastnil sa pojednávania, preto by nebolo spravodlivé, keby nezískal náhradu trov, ktoré bez vlastnej viny musel v konaní, skončenom späťvzatím žaloby, vynaložiť a tak sám znášať svoje náklady v súvislosti so žalobou podanou žalobcami.

18. Keďže neboli splnené podmienky na aplikáciu § 257 CSP, odvolací súd v zmysle § 388 CSP zmenil rozhodnutie o trovách prvoinštančného konania a rozhodol o nich podľa § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

19. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods.1 v spojení s § 255 ods.1 CSP. Žalovaný 2/ bol v odvolacom konaní úspešný, preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolačný súd mu preto priznal proti neúspešným žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).